

**D**e artiklar som presenteras i detta nummer av Nordisk Arkitekturforsk- ning har vid en första genomläsning bara omslaget gemensamt. Inte desto mindre går det att utläsa en hel del som är gemensamt.

Sten Gromarks artikel om Lefebvre och Kevin Mitchells artikel om Platon tar båda upp det offentliga rummet och hur två stora filosofer har undersökt problematiken kring hur och varför samhällets sociala och politiska ordning påverkar och påverkas av det offentliga rummet. Längre fram i NA ger Emilie Karlsmos artikel om den inflammerade debatten kring vad som bör göras med Sergels torg i Stockholm ett mycket konkret exempel på denna problematik.

Vibeke Andersen Moeller skriver om det idémässiga samspelet mellan bröderna Perrets teaterbyggnad i Paris och Holger Jacobsens teater i Köpenhamn och visar också hon på hur den socialt-politiska ordningen nästan mekaniskt styr villkoren för det offentliga rummets – här teaterrummets – tillkomst och mottagande.

Kanske till och med Annica Nordegrens artikel om Cassirers begrepp symbolisk form kan fogas in i mönstret. I varje fall kan man mycket väl tänka sig en andra del av hennes artikel som diskuterar det offentliga rummet som en form som är oss given a priori.

Aristide Antonas skriver om sina föräldrar, arkitektpartiet Dimitri och Suzana Antonakakis och deras sätt att dialektiskt, via ett medvetet iscensatt motsatsernas spel, nå fram till ett slutresultat. Denna artikel får nog snarast stå som en kontrast till de andra artiklarna, med dess betoning av det personliga skapandets betydelse. Men ändå skriver han in sina föräldrar i en tradition, och därmed en ordning, av modern grekisk arkitektur.

Eva Gustavssons artikel, som i mycket byggs upp på dialektiken mellan trädgårdskonst och landskapsarkitektur, relaterar både till diskussionen om det offentliga rummet och dess samspel med den politiska ordningen och till Antonas betoning av den konkreta och individuella gestaltningsförmågan.

Poängen med detta något konstruerade försök att hitta ett mönster i efterhand i detta nummer av NA är att lyfta fram jämförelsen som redskap för läsning och förståelse av texter om arkitektur. Med detta menas att det mesta av det vi kan och förstår har vi lärt oss genom att jämföra det som vi vid ett visst tillfälle intresserar oss för med någonting annat som vi tidigare intresserat oss för. Genom att jämföra A med B lär vi oss förstå och använda både A och B bättre än tidigare.

Till skillnad från många andra arkitekturteoretiskt inriktade tidskrifter saknar NA en redaktionell linje i så måtto att tidskriften inte står för någon viss uppfattning om arkitekturen eller samhället eller forskningen. Ibland kan någon flitig temaredaktion få fram ett eller två nummer som hålls samman av en gemensam idé av något slag. Mer programmatisk än så blir förhoppningsvis NA aldrig.

Det enda vi egentligen erbjuder våra läsare är (möjligen) kunskapsproducerande jämförelseobjekt i form av olika texter som baseras på något så när logiskt eller empiriskt grundade argument inom arkitekturforskningens mycket vida ram.

Det tänker vi fortsätta med.

Jerker Lundequist